

prvé stolice bude pak v případě, že se jedná o nárok, který do úpadkové podstaty vůbec nenáleží, dle ustanovení § 6, odstavec druhý c. ř. s. učiniti opatření, by nedostatek opatrovnického zmocnění k vedení sporu, který tu nepochybně jest, dodatečně byl odstraněn.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí názor druhé stolice a poukazuje stěžovatele na správné důvody rekursního soudu s dodatkem, že z ustanovení § 527 c. ř. s. nelze dovozovati, že rekursní soud jest povinen v každém případě uložití soudu první stolice, by vyslechl strany, naopak z § 526 c. ř. s. jest zřejmo, že rekursní soud jest oprávněn, naříditi šetření, jichž se mu zdá potřebí, tedy i slyšení správce úpadkové podstaty bez ohledu na to, jde-li o záležitost, spadající do oboru působnosti výboru věřitelů dle §§ 115 a násl. konk. ř. čili nic. Zachování těchto předpisů jest věcí správce úpadkové podstaty.

Čís. 1739.

Subkomisionáře státního obilního ústavu nelze z jeho činnosti při výkupu obilí žalovati na soudě.

(Rozh. ze dne 27. června 1922, R II 280/22.)

Žalobce byl ve smyslu smlouvy mezi zemským obilním ústavem a mezi ústřední jednotou čsl. hospodářských společenstev úvěrních, touto jednotou v dohodě se zemským obilním ústavem a se schválením vládního komisaře ustanoven subkomisionářem ve smyslu stanov ústavu, vydaných ministerstvem pro zásobování lidu na základě § 5 nař. ze dne 11. června 1920, čís. 390 sb. z. a n. Dle tvrzení žalobce byl jedině on oprávněn k výkupu v obcích mu přidělených, kdežto žalovaná, která byla pro jiný okrsek jí přidělený rovněž za týchž podmínek jako žalobce subkomisionářkou, přes to vykupovala a přijímala bez vědomí žalobce plodiny od producentů z obcí přidělených žalobci, aniž by je byla upozornila, že k výkupu jest jen žalobce oprávněn, čímž mu způsobila škodu v žalobě uplatňovanou. Procesní soud první stolice rozhodl o žalobě věcně, zamítнув námítku nepřípustnosti pořadu práva. Dovolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu. Důvody: Soud první stolice nevyhověl námítce nepřípustnosti pořadu práva, jelikož prý se jedná o náhradu škody, kterou jeden subkomisionář způsobil druhému, tedy o titul soukromoprávní. K názoru tomu nelze se přikloniti, neboť žalobce neodvozuje žalobní nárok z nějakého soukromoprávního poměru mezi sebou a žalovanou, nýbrž z veřejnoprávního poměru obou stran k státnímu obilnímu ústavu dle svrchu citovaného nařízení, pokud se týče prováděcího nařízení ze dne 28. dubna

1920 čís. 423 sb. z. a n., dle nichž rozhodování o právních vztazích plynoucích ze státního hospodaření obilím atd. přísluší výhradně úřadům správním (§ 17 čís. 5 sb. z. a n. čís. 390 z roku 1920 a §§ 18 a 24 sb. z. a n. čís. 423/20).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Správnost napadeného usnesení lze dovésti ze samotné stížnosti. V ní uvádí žalobce, že stát, odňav obilí volné dispozici pěstitelů, vykupoval je svými orgány, t. j. obilními ústavy a jejich subkomisioináři, dále, že výkup obilí patřil do působnosti správních úřadů. Tato tvrzení rekursu shodují se se skutečností a dostačí k posouzení věci. Pokud žalovaná strana byla činna při výkupu obilí, byla postavena na roveň státním orgánům a jest jí posuzovati jako takovýto orgán. Činnost její při výkupu obilí zavdala podnět k žalobě, jak je patrno ze skutkového děje žalobního. Je proto na tento spor obdobně použití předpisu dvor. dekretu ze dne 14. března 1806, čís. 758 sb. z. s., dosud platného a vylučujícího žaloby proti státním úředníkům u civilních soudů pro jejich úřední výkony.

Čís. 1740.

Smlouvy o půjčování filmů. § 1409 obč. zák. nemá na mysli pouze dluhy, jež jsou splatny v době převzetí jmění nebo podniku, stačí, že tu byly v této době skutkově a právně zdůvodněny.

(Rozh. ze dne 27. června 1922, Rv II 87/22.)

Žalobkyně uzavřela v roce 1920 s prvním žalovaným, jenž byl tehdy majitelem domu i kina, v něm se nalézajícího, t. zv. filmovcu dohodu na představení v roce 1920—1921, jímž první žalovaný najal od žalobkyně celou řadu filmů za pevně určené nájemné. Dům prvního žalovaného i s kinovým podnikem koupila v listopadu 1920 druhá žalovaná. Kino bylo později úředně zavřeno. Žalobě o zaplacení nájemného za filmy vyhověl procesní soud první stolice ohledně obou žalovaných v podstatě z těchto důvodů: První žalovaný ručí jako původní smluvník potud, pokud neprokáže, že ho žalobkyně ze smlouvy propustila. Tvrzení jeho, že žalobkyně přijala místo něho do smlouvy druhou žalovanou, nebylo prokázáno. Druhá žalovaná oznámila žalobkyni, že převzala kino, což vzala žalobkyně na vědomí a tím ji přijala do smlouvy vedle žalovaného. Není proto třeba se zabývatí tím, zda nastalo ručení druhé žalované dle § 1409 obč. zák. Námitka obou žalovaných, že nemohli smlouvu plnit, ježto kino bylo zavřeno, nemůže jim prospěti. Kino bylo zavřeno proto, že je převzala druhá žalovaná, aniž si opatřila licenci. Přivodili tudíž důvod závěry oba žalovaní, první, že kino předal, druhá, že je převzala. Ani námitku, že žalobkyně mohla filmů zužitkovatí jinde, nepodařilo se žalovaným prokázati. Odvolací soud zamítl žalobu ohledně prvního žalovaného. Důvody: Není pochyby, že druhá